

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Elżbieta Karska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

Radosław Tomasz Jeż (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z odwołania L. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy

o ustalenie okresów podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 18 marca 2025 r.

skargi nadzwyczajnej Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z 24 marca 2021 r., sygn. V U 2169/20,

- I. oddała skargę nadzwyczajną;**
- II. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania wywołanego wniesieniem skargi nadzwyczajnej.**

UZASADNIENIE

L. P. od 5 września 2007 r. prowadziła działalność gospodarczą – G. i z tego tytułu podlegała ubezpieczeniu społecznemu w tym dobrowolnemu ubezpieczeniu

chorobowemu. Wnioskodawczyni wyrejestrowała się z niego z dniem 4 września 2014 r. po czym od 1 października 2014 r. zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych oraz do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego. Ponadto od 4 listopada 2014 r. wnioskodawczyni przebywała na zwolnieniu chorobowym w związku z ciążą. W okresach od 19 lutego 2015 r. do 17 lutego 2016 r. i 23 stycznia 2017 r. do 21 stycznia 2018 r. pobierała zasiłek macierzyński. W ww. okresach z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej podlegała wyłącznie ubezpieczeniu zdrowotnemu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu przez Panią L. P. z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, w związku ze złożonym 27 stycznia 2020 r. wnioskiem o wydanie decyzji o okresach podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. W wyniku postępowania zostały sporządzone korekty dokumentów rozliczeniowych bez składki za miesiące listopad 2012 r., maj 2013 r., listopad 2013 r. oraz luty 2014 r., ponieważ wnioskodawczyni nie dokonała w ustawowym terminie wpłat składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej.

Pismem z 16 grudnia 2019 r. Pani L. P. wnioskowała o wyrażenie zgody na opłacenie składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe po terminie za miesiąc listopad 2014 r. We wniosku wskazała, że otrzymała decyzję odmawiającą zwrotu nienależnie opłaconych składek z powodu braku poprawnych dokumentów rozliczeniowych za listopad 2014 r. Pani L. P. sporządziła korektę dokumentów rozliczeniowych oraz uregulowała należności wraz z odsetkami. Pismem z 15 stycznia 2020 r. wnioskodawczyni została poinformowana o negatywnym rozpatrzeniu wniosku. Po zbadaniu całokształtu okoliczności podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, w tym prawidłowego deklarowania i terminowego opłacania składek na to ubezpieczenie, Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie znalazł podstaw do pozytywnego rozpatrzenia wniosku.

Na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy z dnia 26 lutego 2020 r. znak [...], organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczyni jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega

dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresach: od 5 września 2007 r. do 31 października 2012 r., od 1 grudnia 2012 r. do 30 kwietnia 2013 r., od 1 czerwca 2013 r. do 31 października 2013 r., od 1 grudnia 2013 r. do 31 stycznia 2014 r., od 1 marca 2014 r. do 3 września 2014 r., od 1 października 2014 r. do 31 października 2014 r., od 3 listopada 2014 r. do 18 lutego 2015 r., od 18 lutego 2016 r. do 22 stycznia 2017 r. i od 22 stycznia 2018 r. (k. 17-20 akt sprawy II NSNc 296/23 załączonateczka do skargi nadzwyczajnej).

Sporny w tej sprawie pozostawał okres od 1-2 listopada 2014 r., za który nie zostały opłacone w terminie składki. Wspomnianym już pismem z 16 grudnia 2019 r. L. P. wniosła do organu rentowego o wyrażenie zgody na opłacenie po terminie składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiąc listopad 2014 r., na co nie otrzymała zgody.

Pismem z 26 marca 2020 r., które wpłynęło do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy 7 kwietnia 2020 r. L. P., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła odwołanie od ww. decyzji do Sądu Okręgowego w Legnicy V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (k. 3).

Decyzji zarzuciła naruszenie art. 11 ust. 2 w zw. z art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy systemowej poprzez jego błędne zastosowanie i wyłączenie ubezpieczonej spod dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od 1 listopada do 30 listopada 2012 r., od 1 maja 2013 r. do 31 maja 2013 r., 1 listopada 2013 r. do 30 listopada 2013 r., od 1 lutego 2014 r. do 28 lutego 2014 r. oraz od 1 listopada 2014 r. do 2 listopada 2014 r. w sytuacji gdy ubezpieczona opłaciła w terminie należne składki z tytułu ubezpieczenia chorobowego za te miesiące. Z ostrożności procesowej podniosła także naruszenie prawa materialnego tj. art. 14 ust. 2 pkt. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niewyrażenie zgody na opłacenie składki po terminie za listopad 2014 r. mimo że okoliczności sprawy wskazują jasno, że zgoda ta powinna być wyrażona, tym bardziej że ubezpieczona pozostawała w usprawiedliwionym błędnym przekonaniu, że składka na ubezpieczenia społeczne została przez nią opłacona należycie (utwierdzanym przez organ rentowy przez 5 lat). Mając powyższe na względzie L. P. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i stwierdzenie, że ubezpieczona z tytułu prowadzenia

działalności gospodarczej podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w ww. okresach oraz o przeprowadzenie dowodów z dokumentów wskazanych w odwołaniu pism procesowych oraz o przesłuchanie ubezpieczonej (k. 3 s. 2).

W odpowiedzi na odwołanie z 29 kwietnia 2020 r., która wpłynęła do Sądu Okręgowego w Legnicy 4 maja 2020 r. (k. 58) organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych – wniósł o oddalenie odwołania L. P. oraz o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. W uzasadnieniu wymienione zostały okresy podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu wnioskodawczyni, jako osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, przebieg postępowania i wysokość wpłaconych składek.

Wyrokiem z 24 marca 2021 r. o sygn. V U 2169/20 (k. 101) Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy orzekł, że:

„I. zmienia decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy z dnia 26 lutego 2020 r. znak [...] i stwierdza, że wnioskodawczyni L. P. jako osoba prowadząca działalność gospodarczą podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresach:

- od 01 października 2014 r. do 31 października 2014 r.,
- od 03 listopada 2014 r. do 18 lutego 2015 r.,
- od 18 lutego 2016 r. do 22 stycznia 2017 r.,
- i od 22 stycznia 2018 r.

II. oddala dalej idące odwołanie,

III. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy na rzecz wnioskodawczyni L. P. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego”.

Pismem z 25 marca 2021 r., które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Legnicy 30 marca 2021 r. (k. 103) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy złożył wniosek o wydanie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem, zaś analogiczny wniosek złożył pełnomocnik L. P. pismem z 30 marca 2021 r., które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Legnicy 8 kwietnia 2021 r. (k. 105). W uzasadnieniu wyroku Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy (k. 107-109), przytaczając treść decyzji wskazał, że za miesiąc listopad 2014 r. należna składka

na ubezpieczenie społeczne (w tym na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe) z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej nie była opłacona w ustawowym terminie. Jednocześnie w rozważaniach prawnych Sąd stwierdził, że w jego ocenie „nie znajduje uzasadnienia stanowisko przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, że wnioskodawczynie uregulowała po terminie składki na ubezpieczenia społeczne i dobrowolne ubezpieczenia chorobowe za miesiąc listopad 2014 r. Faktowi temu przeczą nie tylko zeznania świadka i twierdzenia wnioskodawczynie, ale również zestawienia wpłat i zwrotów na koncie płatnika składek za lata 2007-2020 (karta 45). Wnioskodawczynie składkę za miesiąc listopad 2014 r. na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe uiściła w dniu 12 i 15 grudnia 2014 r., a zatem w terminie. Reasumując Sąd uznał, że argumenty odwołującej zasługiwały na uwzględnienie, co do ustalenia podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 października 2014 r. nieprzerwanie do 18 lutego 2015 r., zatem również w dniach 1-2 listopada 2014 r.”. W odniesieniu do żądania za listopad 2012 r., maj 2013 r., listopad 2013 r. oraz luty 2014 r. Sąd oddalił odwołanie, gdyż odwołująca wskazała, że za te miesiące nie opłacała składki na dobrowolne ubezpieczenia chorobowe.

Organ rentowy 30 kwietnia 2021 r. wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy o sygn. V U 2169/20 zaskarżając go w pkt. I i III (k. 114). W uzasadnieniu apelacji organ rentowy wyjaśnił, że według jego oceny nieuzasadnione jest, że w okresie od 1 do 2 listopada 2014 r. wnioskodawczynie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, a na dzień 26 lutego 2020 r. nie było możliwe uznanie istnienia tego ubezpieczenia w ww. okresie. W apelacji szczegółowo wyjaśniono, że wnioskodawczynie w ustawowym terminie do 15 listopada 2014 r. powinna złożyć dokumenty rozliczeniowe za październik 2014 r., zaś do 15 grudnia 2014 r. analogiczne dokumenty za listopad 2014 r. Wnioskodawczynie nie zachowała tych terminów, gdyż dokumenty rozliczeniowe za wrzesień, październik i listopad 2014 r. złożyła dopiero 5 stycznia 2015 r. Po weryfikacji złożonych dokumentów ustalono, że w zakresie składanych korekt wnioskodawczynie wprowadziła w błąd organ rentowy. W wyniku ponownego rozliczenia konta wnioskodawczynie, w oparciu o złożone przez nią dokumenty rozliczeniowe ustalono, że składki

za listopad 2014 r. zostały rozliczone nieterminowo. W konsekwencji w treści pisma z 16 grudnia 2019 r. wnioskodawczyni wniosła do organu rentowego o wyrażenie zgody na opłacenie po terminie składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe za miesiąc listopad 2014 r.

L. P. zaś pismem z 9 czerwca 2021 r., które wpłynęło do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu 16 czerwca 2021 r. (k. 126) wniosła o sprostowanie ww. wyroku. W odpowiedzi na apelację (k. 128) pełnomocnik odwołującej wniósł o oddalenie apelacji, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w przypadku oddalenia wniosku o sprostowanie wyroku.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu pismem z 30 lipca 2021 r. wezwał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy do nadesłania dowodów tj. do złożenia w terminie 7 dni całości akt składkowych dotyczących wnioskodawczyni L. P. w przedmiocie rozliczenia składek, w wyniku którego stwierdzono nieopłacenie w terminie składki za listopad 2014 r. i zakończonego wydaniem decyzji z dnia 18 listopada 2019 r. znak [...]1 oraz składanych przez wnioskodawczynię korekt deklaracji (k. 134).

Postanowieniem z 15 października 2021 r. o sygn. III AUa 781/21 (k. 138, 146, 148) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, zmienił wyrok Sądu Okręgowego w punkcie III w ten sposób, że zasądził od wnioskodawczyni L. P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Legnicy 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (I), odrzucił dalej idącą apelację (II), koszty postępowania apelacyjnego wzajemnie zniósł pomiędzy stronami (III) oraz oddalił wniosek o sprostowanie wyroku (IV).

W uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 15 października 2021 r. o sygn. III AUa 781/21 (k. 147, 148, 149) stwierdzono, że z treści rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji zawartej w sentencji wyroku jednoznacznie wynika, że odpowiada ono treści zaskarżonej decyzji, zaś zwrot kosztów należny jest stronie na podstawie art. 98 k.p.c. z uwagi na wynik procesu. W świetle powyższego zażalenie strony pozwanej zawarte w apelacji, a odnoszące się do kosztów procesu jest w pełni uzasadnione. Ponadto Sąd Apelacyjny stwierdził, że w niniejszej sprawie „obie strony zamiast oprzeć się na treści orzeczenia czyli sentencji wyroku i stosownie

do zakresu rozstrzygnięcia podejmować ewentualne czynności procesowe, uzależniły swoje stanowiska procesowe nie od zakresu rozstrzygnięcia w sentencji, a od powołania się na błąd sądu w uzasadnieniu wyroku”. Ponadto Sąd Apelacyjny stwierdził, że treść wyroku jest kompletna, bowiem poza opisem okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym oddalono dalej idące odwołanie. W związku z tym rozstrzygnięcie jest kompletne, a organ rentowy nie ma *gravamen* aby wyrok skarżyć. Z kolei wnioskodawczyni wnosząc o oddalenie apelacji uzależniała zasadność swojego stanowiska od sprostowania omyłki w trybie art. 350 k.p.c. Wniosek ten został oddalony (p. IV postanowienia). W konkluzji Sąd Apelacyjny stwierdził, że stanowiska procesowe obu stron uzależnione były od treści, które nie znalazły się w zaskarżonym przez stronę pozwaną wyroku.

Ponadto Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniem z 18 listopada 2021 r. o sygn. III AUa 781/21 oddalił wnioski L. P. w zakresie żądania uzasadnienia pkt IV postanowienia Sądu Apelacyjnego z dnia 15 października 2021 r. (I) oraz odrzucił wniosek L. P. z dnia 19 października 2021 r. o doręczenie odpisu postanowienia z uzasadnieniem (II) (k. 150). W uzasadnieniu postanowienia z 18 listopada 2021 r. o sygn. III AUa 781/21 (k. 151) Sąd Apelacyjny uznał wniosek z pkt II za przedwczesny, zaś postanowieniem z 21 grudnia 2021 r. o sygn. III AUa 781/21 (k. 156) oddalił wniosek o uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego z 18 listopada 2021 r. w części dotyczącej pkt I ze wskazaniem, że na podstawie art. 357 § 5 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. postanowienie jest orzeczeniem sądu drugiej instancji, nie podlega zaskarżeniu i nie jest kończącym postępowanie.

Uzasadniając postanowienie z 15 października 2021 r. co do pkt II (k. 175-176) Sąd Apelacyjny stwierdził, że apelacja organu rentowego podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna. Nie ulega wątpliwości, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zdaniem Sądu Apelacyjnego, zaskarżył wyrok w zakresie punktu I, w którym rozstrzygnięcie było korzystne dla organu rentowego, ponieważ zawierało *de facto* powtórzenie treści zaskarżonej przez wnioskodawczynię decyzji. Sąd I instancji, w ww. sentencji orzeczenia stwierdził bowiem, że L. P., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu m.in. w okresach od 1 października 2014 r. do 31 października 2014 r. oraz od 3 listopada 2014 r. do 18 lutego 2015 r., a zatem z wyłączeniem okresu

od 1 do 2 listopada 2014 r. Dopiero w uzasadnieniu wyroku Sąd ten wskazał, że również i w tym okresie uznał podleganie wnioskodawcy dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Jednak sam fakt wytłumaczenia swojego stanowiska przez Sąd I instancji dopiero w uzasadnieniu orzeczenia nie ma w tym przypadku znaczenia. Dla określenia przedmiotu zaskarżenia i w konsekwencji również ustalenia *garavamenu* liczy się wyłącznie treść sentencji wydanego orzeczenia. Po stronie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie występowało w tym zakresie pokrzywdzenie orzeczeniem, którego stwierdzenie stanowi przesłankę dopuszczalności, nie zaś zasadności apelacji. W konkluzji Sąd Apelacyjny stwierdził, że organ rentowy nie ma interesu prawnego w zmianie tego punktu wyroku, gdyż nie sposób było uznać, że został pokrzywdzony wskazanym rozstrzygnięciem.

Pismem z 9 grudnia 2021 r., które wpłynęło do Sądu Okręgowego w Legnicy 15 grudnia 2021 r. L. P. złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji (k. 180). Postanowieniem z 3 stycznia 2022 r. o sygn. akt V U 2169/20 Sąd Okręgowy w Legnicy V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił wnioski o sprostowanie i o wykładnię wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 24 marca 2021 r. o sygn. akt V U 2169/20 oraz przekazał Sądowi Apelacyjnemu we Wrocławiu wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji od ww. wyroku (k. 195). Uzasadniając to postanowienie Sąd Okręgowy w Legnicy podkreślił, że wniosek o sprostowanie orzeczenia nie może zmierzać do zmiany zawartego w nim rozstrzygnięcia oraz, że wniosek taki wymaga merytorycznego rozpoznania. W ocenie Sądu wniosek ubezpieczonej nie mógł zostać uwzględniony, bowiem treść wyroku nie budziła zastrzeżeń ani wątpliwości, zaś wobec treści uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego z 15 października 2021 r. wniosek ten stał się bezzasadny. Mając na względzie powyższe, Sąd doszedł do przekonania, że brak jest potrzeby wykładni wyroku tutaj. Sąd z dnia 24 marca 2021 r. o sygn. akt V U 2169/20 i w związku z tym brak jest podstaw do uwzględnienia wniosku ubezpieczonej o jego wykładnię, o czym orzekł jak w punkcie II postanowienia (k. 300-301).

Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców skargą nadzwyczajną z 9 lutego 2022 r., która wpłynęła do Sądu Okręgowego w Legnicy 15 lutego 2022 r.,

zaś do Sądu Najwyższego 27 kwietnia 2023 r. zaskarżył wyrok w części tj. w zakresie punktu I. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. „na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 ustawy o SN rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 325 w zw. z art. 477¹⁴ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz. U. z 2021 r. poz. 1805 z późn. zm. - dalej jako: k.p.c.) poprzez niewłaściwe sformułowanie sentencji orzeczenia i pominięcie w rozstrzygnięciu okresu podlegania przez przedsiębiorcę dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 01 do 02 listopada 2014 r., co w istocie wywołało skutek - oddalenia odwołania, mimo że sąd prawidłowo ustalił, iż słuszne są argumenty odwołującej co do ustalenia podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 01 października 2014 r. nieprzerwanie do 18 lutego 2015 r., zatem również w dniach 01-02 listopada 2014 r., co powinno prowadzić do wydania wyroku rozstrzygającego co do istoty sprawy w zakresie podlegania przez przedsiębiorcę dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, co z kolei powinno przejawiać się w realnej (rzeczywistej) zmianie decyzji organu rentowego stosownie do art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.,
- w efekcie powyższego Sąd wydał wyrok zawierający sentencje niezgodną z korzystnymi dla przedsiębiorcy ustaleniami co do podstaw prawnych i faktycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku. Został w ten sposób stworzony stan niepewności prawnej, w ramach którego przedsiębiorca przekonany o słuszności swoich racji, co zostało potwierdzone przez Sąd w uzasadnieniu wyroku w istocie będzie zmuszony do zwrotu wypłaconych zasiłków, gdyż to nie uzasadnienie a sentencja jest objęta powagą rzeczy osądzonej.
2. na podstawie art. 89 § 1 pkt 2 ustawy o SN, rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w związku art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. poprzez sformułowanie orzeczenia które jest wewnątrznie sprzeczne, to znaczy treść uzasadnienia zaprzecza treści sentencji, z uzasadnienia bowiem wynika, że Sąd zmienił zaskarżoną decyzję zgodnie z treścią

odwołania strony, zaś z sentencji wynika wniosek przeciwny, a tym samym niemożliwe jest dokonanie kontroli instancyjnej zapadłego orzeczenia.”.

Mając na uwadze powyższe na podstawie art. 91 § 1 ustawy o SN, Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy w części dotyczącej punktu I i w tym zakresie o orzeczenie co do istoty sprawy.

Ponadto, po wpłynięciu skargi nadzwyczajnej postanowieniem z 23 lutego 2022 r. o sygn. akt III AUzp 11/22 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił zażalenie L. P. na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 15 października 2021 r. o sygn. akt III AUa 781/21 (k. 209), zaś postanowieniem z 21 kwietnia 2022 r. o sygn. akt III AUa 781/21 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu odrzucił wniosek L. P. o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji (I), odrzucił apelację wnioskodawczyni (II) oraz oddalił jej wniosek o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z 24 marca 2021 r. o sygn. akt V U 2169/20 (III) (k. 235).

Postanowieniem z 26 maja 2022 r. o sygn. akt III AUa 781/21 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił wniosek L. P. o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji oraz o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z 24 marca 2021 r. o sygn. akt V U 2169/20 (k. 245). Postanowieniem z 15 lipca 2022 r. o sygn. akt III AUa 781/21 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił wniosek L.P. o sporządzenie uzasadnienia postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 26 maja 2022 r. o sygn. akt III AUa 781/21 (k. 267).

Postanowieniem z 15 grudnia 2022 r. o sygn. akt III AUz 142/22p Sąd Apelacyjny we Wrocławiu oddalił zażalenie L. P. na postanowienie o odrzuceniu apelacji z 21 kwietnia 2022 r. o sygn. akt III AUa 781/21 (k. 201). Ponadto Sąd Okręgowy w Legnicy postanowieniem z 15 marca 2023 r. o sygn. akt VUz 2/23 oddalił zażalenie L. P. na postanowienie z 3 stycznia 2022 r. (k. 327). Sąd Okręgowy uzasadniając to postanowienie stwierdził, że „mimo braku spójności wiążąca treść wyroku, w której wskazano okresy podlegania ubezpieczeniu chorobowemu jest jasna. Zostały one w sposób precyzyjny, poprzez wskazanie konkretnych granicznych dni określone. Trudno w takiej sytuacji przyjąć – w ocenie sądu rozpoznającego zażalenie – aby treść wyroku wymagała jakiegokolwiek wykładni. Poprzez wniosek o sprostowanie wyroku skarżąca domagała się w istocie jego

zmiany. Tymczasem sprostowanie orzeczenia do takiej zmiany doprowadzić nie może. Zmiana może być wynikiem jedynie orzeczenia Sądu II instancji. W tym zakresie więc podzielił Sąd w pełni stanowisko wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i wskazane tam argumenty. Do odmiennej oceny nie może prowadzić jednostkowe orzeczenie w przedmiocie sprostowania wydane przez inny sąd. Nie podzielił Sąd również wyrażonego w zażaleniu stanowiska co do sposobu procedowania wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji. W aktualnym stanie prawnym apelację wnosi się, co prawda, nadal do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie (art. 369 § 1 k.p.c.) to jednak sąd ten zobowiązany jest niezwłocznie przedstawić akta sądowi drugiej instancji (art. 371 k.p.c.), który rozstrzyga m.in. o dochowaniu terminu do jej wniesienia – a zatem również o przesłankach jego przywrócenia (art. 373). Fakt, iż wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia apelacji – co winno nastąpić łącznie z apelacją – wnosi się do sądu pierwszej instancji (art. 169 k.p.c.) nie przesądza w żaden sposób, iż wniosek ten ma być rozpoznany przez ten sąd” (k. 342).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wprowadzenie do polskiego systemu prawnego instytucji kontroli nadzwyczajnej w art. 89-95 u.SN miało na celu zaradzenie podnoszonym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, ograniczeniom skargi konstytucyjnej, która nie pozwalała na adekwatną reakcję względem orzeczeń sądów powszechnych lub wojskowych, które wprowadziły zapadały z naruszeniem zasad konstytucyjnych, jednak w oparciu o przepisy, którym nie można było czynić zarzutu niekonstytucyjności (zob. sygnalizacja pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego dokonana 12 marca 2003 r., S 1/03, OTK ZU 2003, nr 3A, poz. 24). Skarga nadzwyczajna została wprowadzona celem zaradzenia temu deficytowi nadzwyczajnych środków zaskarżenia pozwalających na eliminację rażąco wadliwych orzeczeń z poszanowaniem prawa do sądu (zob. wyrok pełnego składu Trybunału Konstytucyjnego z 19 lutego 2003 r., P 11/02, pkt 5) afirmując w ten sposób zasadę demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Realizując te założenia, skarga nadzwyczajna z całą pewnością nie stanowi instrumentu ponownej kontroli instancyjnej (trzeciej instancji – gdy nie ma możliwości złożenia skargi kasacyjnej lub czwartej – gdy skarga kasacyjna nie została uwzględniona), ale instrument skonkretyzowanej kontroli konstytucyjności aktów jurysdykcyjnych, zaś jej zgodność z międzynarodowymi standardami ochrony praw człowieka była już kilkakrotnie wyjaśniana w orzecznictwie Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego: z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20, pkt. 1-6; z 25 listopada 2020 r., I NSNc 57/20, pkt. 1-5; z 28 września 2021 r., I NSNc 107/21).

Skarga nadzwyczajna może zostać wniesiona jedynie wówczas, gdy jest to konieczne dla zapewnienia zgodności prawomocnych orzeczeń sądów powszechnych i wojskowych z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (art. 89 § 1 *in principio* u.SN) i to tylko w sytuacji, gdy można ją oprzeć na przynajmniej jednej z trzech podstaw, określonych w art. 89 § 1 pkt. 1-3 u.SN. Sąd Najwyższy zwracał uwagę, że połączenie ogólnej przesłanki funkcjonalnej ze szczegółowymi podstawami skargi nadzwyczajnej sformułowaniem „o ile”, jednoznacznie wskazuje na konieczność jednoczesnego zaistnienia przesłanki funkcjonalnej i którejś (przynajmniej jednej) z jej szczegółowych podstaw wymienionych w art. 89 § 1 pkt. 1-3 u.SN (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 25 czerwca 2020 r., I NSNc 48/19). Jednocześnie, wzajemna relacja, zachodząca między przesłanką funkcjonalną i przesłankami szczegółowymi wymaga, aby w pierwszej kolejności dokonać oceny zaistnienia podstaw szczegółowych, a następnie dopiero dokonać oceny tego, czy ziszcza się również przesłanka funkcjonalna (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20, pkt 2; z 25 listopada 2020 r., I NSNc 57/20, pkt 10).

Na podmiocie inicjującym kontrolę nadzwyczajną prawomocnego orzeczenia ciąży obowiązek przytoczenia i uzasadnienia podstaw wniesienia skargi nadzwyczajnej (art. 95 pkt 1 u.SN w zw. z art. 398⁴ § 1 k.p.c.). Oznacza to konieczność wskazania i uzasadnienia nie tylko którejś spośród szczegółowych podstaw skargi (art. 89 § 1 pkt. 1-3 u.SN), ale następnie również wykazania, w kontekście realiów konkretnej sprawy, zaistnienia przesłanki funkcjonalnej (art. 89 § 1 *principium* u.SN), czyli wyjaśnienia, z czego wynika konieczność zapewnienia zgodności z zasadą konstytucyjną wyrażoną w art. 2 Konstytucji

RP. O ile jednak ocena spełnienia przesłanek szczegółowych sprowadza się, w dużym uproszczeniu, do dokonania subsumpcji, o tyle dokonując oceny ziszczenia się przesłanki funkcjonalnej, czyli oceniając konieczność zapewnienia zgodności prawomocnych orzeczeń z art. 2 Konstytucji RP, kluczowe staje się ważenie konstytucyjnych wartości (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20; z 25 listopada 2020 r., I NSNc 57/20; z 21 kwietnia 2021 r., I NSNc 89/20).

Również z tego względu, przy odpowiednim stosowaniu art. 398¹³ § 1 k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN, przewidującego związanie sądu podstawami skargi, uwzględnić należy specyfikę przesłanki funkcjonalnej skargi nadzwyczajnej. Konieczność zapewnienia zgodności z art. 2 Konstytucji RP wymaga wzięcia pod uwagę sformułowanych w orzecznictwie i doktrynie zasad konkretyzujących tę normę ustrojową. Sąd Najwyższy nie może jednak abstrahować od całokształtu zasady wyrażonej w tym przepisie Konstytucji RP, nawet jeśli ten nie wyeksplikował z należytą dokładnością, istotnych dla sprawy aspektów zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 28 października 2020 r., I NSNc 22/20; z 25 listopada 2020 r., I NSNc 57/20).

Badając ustawowe przesłanki zasadności i dopuszczalności wniesionej skargi nadzwyczajnej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy z 24 marca 2021 r. o sygn. akt V U 2169/20 należy zwrócić uwagę na to, że zaskarżone orzeczenie wydane zostało przez sąd powszechny i jest ono prawomocne. Z akt sprawy nie wynika również, by wniesiono wcześniej skargę nadzwyczajną (art. 90 § 1 u.SN). Zaskarżone orzeczenie nie może też zostać wzruszone w drodze innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Przechodząc do *meritum* sprawy, ale nie odnosząc się jeszcze do zarzutów skargi nadzwyczajnej stwierdzić należy, że L. P. w dniach od 1 do 2 listopada 2014 r. nie podlegała dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, gdyż spóźniła się z opłaceniem składki. Na mocy art. 14 ust. 2 pkt 2 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. 2019, poz. 300 z późn. zm.) ubezpieczenie chorobowe ustaje od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego,

za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie – w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą i osób z nimi współpracujących. W uzasadnionych przypadkach Zakład Ubezpieczeń Społecznych, na wniosek ubezpieczonego, może wyrazić zgodę na opłacenie składki po terminie, z zastrzeżeniem ust. 2a, zgodnie z którym jeżeli za część miesiąca został pobrany zasiłek, ubezpieczenie chorobowe ustaje od dnia następującego po dniu, za który zasiłek ten przysługuje.

Pismem z 12 grudnia 2019 r. wnioskodawczyni zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zgodę na opłacenie składki po terminie tj. za listopad 2014 r., na które nie otrzymała zgody. Wpłaty w pełnej wysokości dokonała 15 grudnia 2019 r. za listopad 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych rozliczył jej konto, wypłacił zasiłek chorobowy, gdyż w tym czasie Pani L. P. przebywała na zwolnieniu lekarskim i zwrócił nadpłaconą składkę. W konsekwencji braku zgody na opłacenie składki po terminie ubezpieczenie ustało w okresie od 1 do 2 listopada 2014 r.

Nie ma zatem racji skarżący, który w treści skargi nadzwyczajnej twierdzi że Sąd Okręgowy rażąco naruszył art. 325 k.p.c. i art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. (s. 5 skargi) oraz, że nie budzi zaufania do wymiaru sprawiedliwości wydanie przez Sąd orzeczenia niezgodnego z ustalonym w sprawie stanem prawnym i faktycznym (s. 8 skargi). Oceniając całość zgromadzonego materiału dowodowego, należy w tej sprawie wziąć pod uwagę fakt, że sąd wyższej instancji dokonał prawidłowej oceny treści orzeczenia Sądu Okręgowego. Stąd Sąd Najwyższy nie dostrzega rażącego naruszenia prawa procesowego biorąc pod uwagę całość postępowania.

W treści skargi nadzwyczajnej skarżący przyjmuje, że treść uzasadnienia jest wiążąca i powinna stanowić o treści sentencji wyroku. Tymczasem jest odwrotnie. W przypadku rozbieżności między treścią sentencji orzeczenia a treścią uzasadnienia, to treść sentencji pozostaje wiążąca.

W przedmiotowej sprawie okresy podlegania przez L. P. ubezpieczeniu zdrowotnemu zostały ustalone prawidłowo i nie ma w tym przypadku naruszenia prawa, a tym bardziej nie występuje ono w kwalifikowanej formie. Treść uzasadnienia może być myląca i sugeruje, że L. P. podlegała ubezpieczeniu

także w dniach od 1 do 2 listopada 2014 r., lecz jest irrelevantna dla rozstrzygnięcia sporu między odwołującą się a organem rentowym. Ustalenia w tym względzie były jednoznaczne, bowiem organ rentowy nie znalazł powodów, aby uwzględnić odwołanie i aby w 2019 r. wyrazić zgodę na opłacenie składek za listopad 2014 r. w pełnej wysokości, tj. po blisko pięciu latach, w sytuacji gdy wnioskująca nie opłaciła ich w terminie i nie wykazała przyczyn tego opóźnienia. Decyzja organu rentowego w tym względzie odpowiada prawu. Tym samym jeśli decyzja mieści się w granicach prawa, to Sąd Najwyższy nie może stwierdzić, że je narusza, a tym bardziej rażąco narusza. Nie ma zatem podstaw do uznania, że decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 26 lutego 2020 r. znak [...] powinna być uchylona lub zmieniona w całości albo w części.

Ponadto Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców w treści skargi nadzwyczajnej twierdzi, że zaskarżony wyrok jest orzeczeniem wymagającym korekty. Słusznie zatem Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniem z dnia 15 października 2021 r. o sygn. akt III AUa 781/21 zmodyfikował koszty ze względu na wynik procesu, co skutkuje oddaleniem odwołania.

Analizując zatem zarzuty zawarte w treści skargi nadzwyczajnej Sąd Najwyższy stwierdza, że nie może zgodzić się ze skarżącym, że nastąpiło rażące naruszenie prawa procesowego, polegające na niewłaściwym sformułowaniu sentencji orzeczenia i pominięciu w rozstrzygnięciu okresu podlegania przez przedsiębiorcę dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 do 2 listopada 2014 r., co wywołało skutek oddalenia odwołania. W tym przypadku skarżący ma rację o tyle, że w istocie właśnie tak należy wnioskować, tj. że odwołanie zostało oddalone, ale do takiego wniosku upoważnia przede wszystkim pkt II wyroku Sądu Okręgowego o treści „oddala dalej idące odwołanie”.

Nie można się też zgodzić ze skarżącym co do tego, że sąd prawidłowo ustalił, iż słuszne są argumenty odwołującej się, co do ustalenia podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w okresie od 1 października 2014 r. nieprzerwanie do 18 lutego 2015 r., zatem również w dniach od 1 do 2 listopada 2014 r., a co powinno prowadzić do wydania wyroku rozstrzygającego istotę sprawy

w zakresie podlegania przez przedsiębiorcę dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu, a to z kolei powinno przejawiać się w realnej (rzeczywistej) zmianie decyzji organu rentowego stosownie do art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

Skarżący postawił też zarzut, iż Sąd wydał wyrok zawierający sentencję niezgodną z korzystnymi dla przedsiębiorcy ustaleniami co do podstaw prawnych i faktycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku. Jednocześnie podnosząc ten zarzut, słusznie skarżący zauważa, że to nie uzasadnienie a sentencja jest objęta powagą rzeczy osądzonej. Takie też stanowisko na tle art. 365 § 1 k.p.c. prezentuje Sąd Najwyższy. Przyjmuje się w nim, że wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca wyroku dotyczy jedynie związania sentencją, a nie uzasadnieniem wyroku innego sądu. Zakresem prawomocności materialnej objęty jest zatem tylko ostateczny wynik rozstrzygnięcia, a nie jego przesłanki (patrz: postanowienie Sądu Najwyższego z 18 maja 2017 r. o sygn. I CSK 700/16 i przytoczone tam orzecznictwo).

Kontrola instancyjna w przedmiotowej sprawie miała miejsce i Sąd Apelacyjny we Wrocławiu postanowieniami z 15 października 2021 i 18 listopada 2021 r. takiej kontroli dokonał. Choć można zgodzić się ze skarżącym, że zaskarżony wyrok z dnia 24 marca 2021 r. o sygn. akt V U 2169/20 jest wewnętrznie sprzeczny, bowiem treść uzasadnienia zaprzecza sentencji, jednak może to mieć miejsce tylko co do pkt. I tego orzeczenia. Trzeba pamiętać też o pkt II, w którym ww. wyrok oddala dalej idące odwołanie. Ta część wyroku nie budzi wątpliwości i słusznie stała się rozstrzygającą co do sposobu rozumienia orzeczenia jako całości i co zostało potwierdzone przez Sąd Apelacyjny postanowieniem z 15 października 2021 r. oraz jego uzasadnieniem następującej treści: „uszło uwagi skarżącego, że treść wyroku jest kompletna, bowiem poza opisem okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym jak w pkt. I sentencji zaskarżonego wyroku, sąd ten oddalił dalej idące odwołanie”.

Przechodząc do końcowej oceny, biorąc pod uwagę przedstawiony stan prawny, stanowisko doktryny oraz oceniając fakty przez pryzmat zarzutów stawianych w skardze nadzwyczajnej, trzeba stwierdzić, że skarżący nie ma racji.

Przez „rażące naruszenie prawa” należy rozumieć naruszenie prawa na tyle wyraźne, że do jego ustalenia nie jest konieczne prowadzenie złożonych procesów

intelektualnych (zob. K. Szczucki, *Ustawa o Sądzie Najwyższym. Komentarz*, Warszawa 2018, s. 467). Również Sąd Najwyższy, w wielu orzeczeniach wskazywał, że „rażące” naruszenie musi być „oczywiste”, czyli „widoczne dla przeciętnego prawnika *prima facie* bez konieczności wnikliwej analizy” (zob. postanowienie z 29 marca 2019 r., V CSK 326/18; wyrok z 8 czerwca 2017 r., SNO 22/17; wyrok z 20 maja 2020 r., I NSNc 28/19; postanowienie z 21 września 2021 r., I NSNc 59/20; wyrok z 28 września 2021 r., I NSNc 107/21). Ponadto, w przypadku skargi nadzwyczajnej Sąd Najwyższy wskazał, że ocena tego, czy doszło do rażącego naruszenia prawa jest uzależniona od takich kryteriów jak: pozycja naruszonej normy w hierarchii norm prawnych, istotność naruszenia, a także skutki naruszenia dla stron postępowania (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 8 maja 2019 r., I NSNc 2/19; z 20 maja 2020 r., I NSNc 28/19).

Zarzucone rażące naruszenie prawa nie występuje w tym przypadku w tak kwalifikowanej formie jak określa to skarżący, a zatem nie może być też oczywiste. W konsekwencji orzeczenie nie było sprzeczne z zasadą zaufania obywateli do państwa i jego organów, pewności prawa oraz prawidłowości stosowania prawa przez organy państwa (art. 2 Konstytucji). W związku z tym w realiach niniejszej sprawy nie zachodzi konieczność ingerowania w powagę rzeczy osądzonej.

Zarówno samo brzmienie art. 2 Konstytucji, jak i orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego wskazuje, że sprawiedliwość społeczna jest celem, który ma być urzeczywistniany przez demokratyczne państwo prawne. Nie jest bowiem demokratycznym państwem prawnym państwo, które nie realizuje idei sprawiedliwości, przynajmniej pojmowanej jako dążenie do zachowania równowagi w stosunkach społecznych i powstrzymywanie się od kreowania nieusprawiedliwionych, niepopartych obiektywnymi wymogami i kryteriami przywilejów dla wybranych grup obywateli (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 kwietnia 2000 r., K 8/98, OTK 2000, nr 3, poz. 87 oraz z 19 grudnia 2012 r., K 9/12, OTK-A 2012, nr 11, poz. 136). Odnosząc się do wzajemnej relacji zasady zaufania do państwa i stanowionego przezeń prawa oraz sprawiedliwości społecznej – Trybunał wskazał, że zasad tych nie należy sobie przeciwstawiać, bowiem sprawiedliwość społeczna jest celem, który ma urzeczywistniać

demokratyczne państwo prawne” (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 kwietnia 2000 r., K 8/98, OTK 2000, nr 3, poz. 87 oraz z 17 czerwca 2003 r., P 24/02, OTK-A 2003, nr 6, poz. 55).

Jak zaznaczył Trybunał, wyrażona w art. 2 Konstytucji zasada sprawiedliwości społecznej nie stanowi jedynie ogólnej zasady ustrojowej Rzeczypospolitej Polskiej czy też swoistej „dyrektywy programowej”. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, na gruncie tego przepisu można wskazać szczególne prawo podlegające ochronie, jakim jest prawo do sprawiedliwego traktowania, jeśli zarazem jest ono odnoszone do sfery stosunków objętych gwarancjami konstytucyjnymi, choćby ogólnie ujętymi. Jest ono sprzężone z obowiązkiem państwa stania na straży sprawiedliwości społecznej poprzez zaniechanie aktów (działań) mogących stać z nią w sprzeczności oraz eliminowanie takich aktów, które uznano za godzące w tę zasadę. Dotyczy to zarówno etapu stanowienia, jak i stosowania prawa (zob. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2001 r., SK 26/01, OTK 2001, nr 8, poz. 258).

Sąd Najwyższy nie podziela stanowiska Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców jakoby wskazane naruszenie było nie tylko oczywiste, ale i rażące (s. 5 skargi). W istocie naruszenie prawa jest rażące wtedy, gdy w jego następstwie powstają skutki niemożliwe do aprobaty w świetle wymagań praworządności, czy też powodują niemożność akceptacji zaskarżonego orzeczenia jako aktu wydanego przez organ praworządnego państwa. Zaskarżonemu wyrokowi jak i całości postępowania w sprawie, nie można takich cech przypisać. Sąd Najwyższy podkreśla, że zawarte w treści skargi nadzwyczajnej twierdzenie, jakoby sformułowanie orzeczenia wewnętrznie sprzecznego uniemożliwiało dokonanie kontroli instancyjnej (s. 3 skargi), jest zarzutem w tym przypadku chybionym. Nie można się też zgodzić ze skarżącym, który zarzuca rażące naruszenie prawa procesowego, a szczególnie art. 325 k.p.c. w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Właściwie stosownym byłoby powtórzyć za Sądem Apelacyjnym, że Rzecznik Małych i Średnich Przedsiębiorców w treści skargi nadzwyczajnej oparł się na treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego zamiast uwzględnić całokształt rozstrzygnięć w sprawie L. P., tj. także postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu chronologicznie przywołane w początkowej części uzasadnienia. Te bowiem wyjaśniają istotę sprawy, czyniąc zarzut rażącego

naruszenia prawa chybnym.

Sąd Najwyższy nie może w tej sprawie przychylić się do oceny, że brak spójności między pkt I sentencji orzeczenia a treścią uzasadnienia stanowi rażące naruszenie prawa procesowego i winno skutkować uchyleniem całego wyroku, bowiem treści pkt II, zdaniem Sądu Najwyższego znajduje podstawę materialno prawną w ustawie z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2019, poz. 300 z późn. zm.) i to w rezultacie upoważniło Sąd Okręgowy do oddalenia odwołania wnioskodawczyni. Nie każda bowiem sprzeczność między jednym z punktów sentencji wyroku a fragmentem treści jego uzasadnienia, musi stanowić na tle art. 325 k.p.c. o rażącym naruszeniu prawa procesowego, a jedynie taka, której nie da się w praktyce wykonać stosując podstawowe zasady logiki i wykładni systemowo – językowej lub taka sprzeczność, która powoduje lub jest skutkiem rażącego naruszenia prawa materialnego, procesowego lub materialnego i procesowego łącznie.

Biorąc pod uwagę zasadę proporcjonalności Sąd Najwyższy stwierdza, że w przedmiotowej sprawie zaskarżony wyrok może się ostać. Powaga rzeczy osądzonej oraz stabilność orzeczeń, nakazują oddalić wniesioną przez Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców skargę nadzwyczajną. W tym przypadku Sąd Najwyższy nie dopatrzył się także naruszenia zasady rzetelnej procedury sądowej i z tego też powodu skargę nadzwyczajną oddalił. Sąd Najwyższy dokonując wyważenia racji przemawiających za utrzymaniem w mocy wyroku, a ogółem racji wynikających z integralnie pojmowanej zasady demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, stoi na stanowisku, że względy słuszności przemawiają za tym, by zaskarżone orzeczenie utrzymać w mocy oraz jednoznacznie stwierdza, że oddalenie skargi nadzwyczajnej nie będzie zagrażało zgodności decyzji jurysdykcyjnych z art. 2 ani też z art. 45 Konstytucji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 91 § 1 u.SN, oddalił skargę nadzwyczajną Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców. Jednocześnie, na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 u.SN zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania wywołanego wniesieniem skargi nadzwyczajnej.

[SOP]

[a.f.]